

EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 21.12.2011
KOM(2011) 916 endelig

2011/0451 (NLE)

Forslag til

RÅDETS AFGØRELSE

**om medlemsstaternes erklæring om accept i Den Europæiske Unions interesse af
Marokkos tiltrædelse af Haagerkonventionen fra 1980 om de civilretlige virkninger af
internationale barnebortførelser**

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

Målet med Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 om de civilretlige virkninger af internationale barnebortførelser (i det følgende benævnt "konventionen fra 1980"), der til dato er ratificeret af 86 lande, herunder alle EU-medlemsstaterne, er at genskabe en tidligere situation og sikre en hurtig tilbagegivelse af børn, som ulovligt er blevet bortført eller ulovligt tilbageholdes ved hjælp af en samarbejdsordning mellem de centrale myndigheder, der er udpeget af de kontraherende parter.

Da forebyggelse af barnebortførelser er en væsentlig del af EU's politik til fremme af børns rettigheder, handler EU på internationalt niveau med henblik på at forbedre anvendelsen af konventionen fra 1980, og opfordrer tredjelande til at tiltræde den.

Marokko deponerede den 9. marts 2010 tiltrædelsesinstrumentet til konventionen fra 1980. Konventionen trådte i kraft i Marokko den 1. juni 2010.

Artikel 38, stk. 4, i konventionen fra 1980 fastsætter, at konventionen finder anvendelse mellem det land, der tiltræder konventionen, og de kontraherende stater, der har erklæret, at de accepterer tiltrædelsen. Den Europæiske Union skal derfor træffe afgørelse om, hvorvidt den accepterer Marokkos tiltrædelse, og hvis den gør det, bør medlemsstaterne i EU's interesse afgive en erklæring om accept af Marokkos tiltrædelse.

Da spørgsmål vedrørende barnebortførelse falder ind under Den Europæiske Unions eksterne enekompetence, træffer Rådet afgørelse om, hvorvidt medlemsstaterne bør acceptere Marokkos tiltrædelse af konventionen fra 1980.

2. JURIDISKE ASPEKTER AF FORSLAGET

I overensstemmelse med Domstolens retspraksis¹ falder spørgsmål om internationale barnebortførelser ind under Den Europæiske Unions eksterne enekompetence, da der ved Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar² (Bruxelles IIa-forordningen) er vedtaget interne EU-forskrifter, der har fundet anvendelse mellem medlemsstaterne siden 1. marts 2005. Forordningen indfører endnu strengere regler end Haagerkonventionen fra 1980 om forældres bortførelse af børn, navnlig artikel 11 i forordningen. Den henviser indirekte til Haagerkonventionen og fastholder dennes principper i EU-retten.

Konventionen fra 1980 blev vedtaget mere end 20 år før Bruxelles IIa-forordningen og indeholder derfor ikke bestemmelser om tiltrædelse til konventionen af internationale organisationer som Den Europæiske Union (den såkaldte REIO-bestemmelse). I en sådan

¹ Domstolens udtalelse 1/03 af 7. februar 2006 om Fællesskabets kompetence til at indgå den nye Luganokonvention om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område.

² EFT L 338 af 23.12.2003.

situation er det nødvendigt, at medlemsstaterne ratificerer eller tiltræder konvention i Den Europæiske Unions interesse.

Derfor bør medlemsstaterne i Den Europæiske Unions interesse erklære, at de accepterer Marokkos tiltrædelse af Haagerkonventionen fra 1980. Af hensyn til sammenhængen og ensartetheden i EU-retten bør medlemsstaterne afgive denne erklæring samtidigt inden for en tidsramme, som fastsættes i Rådets afgørelse. Kommissionen foreslår, at medlemsstaterne deponerer denne erklæring om accept senest to måneder efter vedtagelsen af rådsafgørelsen.

Det er af afgørende betydning for den praktiske anvendelse af konventionen fra 1980, at den kontraherende part som krævet i konventionens artikel 6 udpeger en central myndighed, der skal varetage de opgaver, som konventionen pålægger. Alle medlemsstater har udpeget centrale myndigheder i henhold til konventionen fra 1980. Marokko har også udpeget den centrale myndighed, der er nødvendig for at bistå europæiske statsborgere i tilfælde af ulovlig bortførelse af børn til Marokko.

Da afgørelsen vedrører en international aftale, er retsgrundlaget artikel 218 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde sammenholdt med artikel 81, stk. 3. Rådet træffer afgørelse med enstemmighed efter høring af Europa-Parlamentet.

3. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Forslaget har ingen virkninger for Den Europæiske Unions budget.

Forslag til

RÅDETS AFGØRELSE

om medlemsstaternes erklæring om accept i Den Europæiske Unions interesse af Marokkos tiltrædelse af Haagerkonventionen fra 1980 om de civilretlige virkninger af internationale barnebortførelser

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 218 og artikel 81, stk. 3,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet³, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Den Europæiske Union har fastsat, at beskyttelse og fremme af børns rettigheder er en prioritet, jf. artikel 3 i traktaten om Den Europæiske Union, og betragter forebyggelse af barnebortførelser som en væsentlig del af denne politik.
- (2) Den Europæiske Union har vedtaget Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar (Bruxelles IIa-forordningen), der sigter mod at beskytte børn fra de skadelige virkninger af ulovlig fjernelse eller tilbageholdelse og at indføre procedurer, der skal sikre, at disse børn hurtigt vender tilbage til deres sædvanlige opholdssted og sikre beskyttelsen af samværsretten og forældremyndigheden.
- (3) Bruxelles IIa-forordningen supplerer og styrker Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 om de civilretlige virkninger af internationale barnebortførelser (i det følgende benævnt "konventionen fra 1980"), hvorved der på internationalt niveau indføres en samarbejdsordning mellem centrale myndigheder med sigte på at sikre hurtig tilbagegivelse af ulovligt bortførte eller tilbageholdte børn. Navnlig er bestemmelserne i artikel 11 i Bruxelles IIa-forordningen taget fra reglerne og principperne i konventionen fra 1980.
- (4) Alle Den Europæiske Unions medlemsstater er kontraherende parter til konventionen fra 1980.

³ EUT C af, s. .

- (5) Den Europæiske Union opfordrer tredjelande til at tiltræde konventionen fra 1980 og støtter en korrekt gennemførelse heraf ved blandt andet at deltage i de særlige kommissioner, som Haagerkonferencen om International Privatrecht organiserer regelmæssigt.
- (6) Den Europæiske Union understreger, at fælles retlige rammer mellem EU-medlemsstaterne og tredjelande kan være den bedste løsning i følsomme sager om international bortførelse af børn, hvor diplomati og mægling ikke slår til.
- (7) Marokko deponerede den 9. marts 2010 sit tiltrædelsesinstrument til konventionen fra 1980. Konventionen fra 1980 trådte i kraft den 1. juni 2010.
- (8) Artikel 38, stk. 4, i konventionen fra 1980 fastsætter, at konventionen finder anvendelse mellem det land, der tiltræder konventionen, og de kontraherende stater, der har erklæret, at de accepterer tiltrædelsen.
- (9) I henhold til retspraksis i Den Europæiske Unions Domstols, jf. udtalelse 1/03 af 7. februar 2006 om Fællesskabets kompetence til at indgå den nye Luganokonvention, påvirker bestemmelserne i konventionen fra 1980 afledt EU-ret om internationale børnebortførelser og forældreansvar, navnlig Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar. De forhold, som konventionen fra 1980 omhandler, falder derfor ind under Den Europæiske Union eksterne enekompetence.
- (10) I henhold til konventionen fra 1980 kan kun suveræne stater være parter i den. Den Europæiske Union kan derfor ikke tiltræde den og heller ikke deponere en erklæring om accept af Marokkos tiltrædelse.
- (11) Medlemsstaterne bør derfor deponere deres erklæring om accept af Marokkos tiltrædelse i Den Europæiske Unions interesse.
- (12) Med denne erklæring bør medlemsstaterne i Den Europæiske Unions interesse acceptere Marokkos tiltrædelse af konventionen fra 1980, for at den kan finde anvendelse mellem Den Europæiske Union og Marokko. Da konventionen fra 1980 udgør et vigtigt bidrag til beskyttelsen af børn internationalt, bør den straks finde anvendelse.
- (13) I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Den Europæiske Unions medlemsstater deponerer samtidigt og ikke senere end [INDSÆT DATO: to måneder fra vedtagelsen] en erklæring om accept i Den Europæiske Unions interesse af Marokkos tiltrædelse af Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 om de civilretlige virkninger af internationale børnebortførelser i følgende form:

"[MEDLEMSSTAT] erklærer i Den Europæiske Unions interesse at acceptere Marokkos tiltrædelse af Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 om de civilretlige virkninger af internationale barnebortførelser".

Artikel 2

Denne afgørelse træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 3

Denne afgørelse er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles,

På Rådets vegne

Formand